

ความทรงจำ ของแมว สอดแนม แห่งคามาคะ

เพียงซุกหน้าลงบนพุงแม่อุ่นๆ
คุณก็จะเห็นทุกอย่าง
ที่แมวเคยเห็น

猫吸い探偵

伝統の味
カツオ

ยุกิ ชุน เฮียน
กิ่งดาว ไทโรสุโนะเกะ เปา

探偵

ความทรงจำของแมวสอดแนมแห่งคามาคูระ

猫吸い探偵 鎌倉かつお節店の覗き猫

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

ยุกิ ชุน เขียน

กึ่งดาว ไตรยสุนันท์ แปลา

จากใจสำนักพิมพ์

“ความทรงจำของแมวสอดแนมแห่งคามาคูระ” คือบันทึกการสืบสวน แสนละมุนที่เปลี่ยนนิยามของการค้นหาความจริง เมื่อ “ริน” อดีตนักแสดง ผู้ลี้ภัยจากความฝัน ต้องกลับมาฟื้นฟูร้านปลาโอแห่งของคุณยาย และพบว่า ปริศนาของเพื่อนบ้านคลี่คลายได้ด้วย “พิธีกรรมดมแมว” ผ่านอุ้งเท้าและ พุงนุ่มๆ ของเจ้าเหมียวประจำถิ่นทั้งห้า

เหตุผลที่ควรค่าแก่การอ่านหนังสือเล่มนี้ เพราะนี่ไม่ใช่การสืบสวน เพื่อหาตัวคนร้าย แต่เป็นการใช้สายตาของแมวมาสะท้อนแง่มุมที่มนุษย์ มักมองข้าม ช่วยชูชูความรู้สึกให้เห็นความงามในความล้มเหลวและเข้าใจว่า จิตวิญญาณที่เปราะบางทุกดวงนั้น “เยียวยาได้ด้วยเมตตาที่มีต่อกัน”

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่นขอส่งต่อพลังใจให้ทุกคนกล้าก้าวเดินบนเวทีชีวิตอีกครั้ง พร้อมความสุขที่อบวลด้วยกลิ่นหอมของน้ำซุ๊ปและละอองแดดอุ่นบนขนแมว ที่จะปลอบประโลมยามคุณเผลอเสียน้ำตา ไปพร้อมกับรอยยิ้มละมุนหัวใจ...

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น

จากใจนักแปล

ร้านปลาโอแห่งในย่านโชนาริมaji เมืองคามาคูระ ที่ตั้งอยู่ท่ามกลาง
โอทะเล วันเวลาและความทรงจำ เรื่องราวของโจโนอูจิ ริน คือการเดินทาง
ของชายหนุ่มที่เติบโตมาโดยไม่เคยมีคำว่า “บ้าน” อย่างแท้จริง จนกระทั่งเขา
ได้กลับมายังสถานที่ที่เคยเป็นเพียงจุดแวะพักในวัยเด็ก แต่กลับกลายเป็นที่
ที่หัวใจเลือกจะหยุดลง การทำอาหาร การใช้ชีวิตเรียบง่าย และการเรียนรู้ที่จะ
ฟังเสียงเล็กๆ รอบตัว ค่อยๆ เยียวยาช่องว่างในใจของเขา

ในโลกใบนี้ มีความจริงบางอย่างที่ไม่มนุษย์ไม่อาจมองเห็น ดังเช่น
ความทรงจำของแมว ความรักและการเฝ้ามองอยู่ห่างๆ เรื่องราวเล็กๆ ที่ริน
พบเจอผ่านการ “ดมแมว” ไม่ได้เป็นเพียงปริศนาให้ไข แต่คือกระจกสะท้อน
ความโดดเดี่ยว ความสูญเสีย และความหวังของผู้คนในเมืองเล็กๆ แห่งนี้

เรื่องราวของการจากลาและการกลับมา ของความผูกพันที่ข้ามผ่าน
เวลาและรูปแบบของความรักที่อาจไม่ใช่มนุษย์ แต่กลับลึกซึ้งยิ่งกว่าสิ่งใด
และของชายหนุ่มคนหนึ่งที่ได้เรียนรู้ว่า “บ้าน” ที่แท้จริง หมายถึงคุณค่า
ในชีวิตและคนที่รอเราอยู่

เมื่ออ่านจบแล้วขอให้ลองอ่านอีกครั้ง แล้วคุณจะได้พบกับความหมาย
ของ “การกลับบ้านและความคิดถึง” ในความรู้สึกที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นค่ะ

กิ่งดาว ไตรยสุนันท์

สารบัญ

บทนำ		005
บทที่ 1	ร้านปลาโอแห่ง คัตสึโอะโด กับแม่วิทยายุ	009
บทที่ 2	กรุ๊ปเลือดของผม กับแม่วิทยาที่ได้รับรางวัลชีวิตสองครั้ง	046
บทที่ 3	ลูกแม่วิทยา กับคุณลุงหลอด	084
บทที่ 4	แคลิฟอร์เนียเวลาที่หายไป กับแม่วิทยา	124

ບກນຳ

ผิด ผิด ผิด

เสียงชุดปลาโอแห่งดั่งนำฟัง เป็นจิ้งหะแว่วในห้องครัวที่เจียบสงบ
ยามเช้า เนื้อปลาโอแห่งถูกชุดเป็นแผ่นบางปลิวฟุ้ง กลิ่นอายของไม้รมควัน
และกลิ่นคล้ายลมทะเลแห่งลอยแตะจมูก

“อย่าออกแรงมากไป ระวังมีดจะบินล่ะ”

ยายสอนด้วยท่าที่นุ่มนวล ผมพยักหน้าเบาๆ แล้วขยับแผ่นชุดอย่าง
เบาเมื่อ

“ใช่แล้ว อย่างนั้นแหละ เสียงชุดเพราะดีจริง”

ยายพยักหน้าพอใจ ผมหยิบแผ่นปลาโอแห่งที่เพิ่งชุดเสร็จขึ้นมาขยี้
บนปลายนิ้ว เมื่อแน่ใจว่าเนื้อสัมผัสเนียนพอดีแล้ว จึงป้อนเข้าปาก รสชาติ
เข้มข้นของมันกระจายทั่ว

“แค่นี้ก็พอทำหัวน้ำซุปลีได้แล้วละ”

ยายหัวเราะเบาๆ แวดตาสงบบแบบคนที่เข้าใจทุกอย่างทะลุปรุโปร่ง
เสียงน้ำในหม้อเดือดปุดๆ ผมหรีไฟแล้วค่อยๆ โรยเนื้อปลาโอที่เพิ่งชุดลงไป
มันจมลงในน้ำร้อนซ้าๆ จากนั้นก็เฝ้ารอ ห้ามปล่อยให้เดือด อุณหภูมิที่สูงเกิน
จะทำให้ซूपออกรสฝาด

“กลิ่นหอมเริ่มลอยขึ้นมาแล้ว”

ยายหยีตาอยู่หลังม่านไอน้ำ เมื่อกรองน้ำซूप ของเหลวสีทองใสสะอาด
หยดลงในหม้อ ผมใช้กระบวยตักขึ้นมาชิม รสกลมกล่อมแผ่ซ่านไปทั่วปาก

น้ำซूपเข้มข้นจนสัมผัสได้ถึงความหวาน แต่ให้รสชาติบริสุทธิ์ไร้สิ่งเจือปน

“เฮ้อ อย่าลืมนี่ล่ะ”

ยายเตือน ผมตักเนื้อปลาที่กรองออกมาใส่กระชอน พอสะเด็ดน้ำดีแล้วก็เอากลับลงหม้อ เติมซอสโชยุและมิรินเล็กน้อย ตั้งไฟอ่อนจนฝอยของเนื้อปลาเริ่มแยกเป็นเส้น พอน้ำระเหยก็เริ่มส่งเสียงดังเปาะแปะ

“เห็นไหม เริ่มหอมแล้วสิ”

ผมใช้ไม้พายคนต่อเรื่อยๆ เนื้อปลาเริ่มแห้งกรอบกลายเป็นผง ปิดท้ายด้วยงาขาวหนึ่งหยิบมือ กลิ่นหอมลอยอบอวล ผมกลิ่นน้ำลายโดยไม่รู้ตัว

“จะปล่อยให้ทิ้งก็เสียดายว่าไหมล่ะ ต้องใช้ให้หมดอย่าให้เหลือ”

ยายพูดอย่างภูมิใจ ยิ้มตาหยี

“เอาละ มาทำส่วนนี้ด้วย ใส่มิโซะแค่ชนิดเดียวพอ”

ผมทำตามที่ยายบอก ตักมิโซะแค่ช้อนเดียว เทอย่างเบา มือให้ค่อยๆ ละลาย เพื่อไม่ให้กลบกลิ่นหอมของน้ำซूप ถ้ากลิ่นมิโซะแรงไป จะกลบรสอร่อยของปลาโอแห้งที่อุตสาหะบรรจุบรรจุได้ ผมจุ่มกระบวยลงไปและคนเบาๆ ฟองอากาศเล็กๆ ก็ผุดขึ้นเหนือผิวน้ำ

เมื่อเทน้ำซूपมิโซะลงถ้วย และตักผงปลาโอแห้งใส่ถ้วยเล็กแยกไว้เรียบร้อย ผมก็เปิดฝาหม้อดิน กลิ่นหอมนวนลของข้าวสวยที่เพิ่งหุงสุกลอยอบอวลขึ้นพร้อมกับไอน้ำ ใช้ทัพพีบรรจุตักข้าวใส่ลงในถ้วย ข้าวสวยร้อนๆ ซุปมิโซะที่กรุ่นกลิ่นปลาโอแห้ง ผงปลาแห้งกรุบกรอบ แล้วก็---

“ลองชิมดูหน่อยสิ”

ผมตักปลาโอแห้งที่เพิ่งชุตใหม่ลงบนจานแบ่ง วางลงตรงหน้ายาย อย่างนุ่มนวล ยายยื่นหน้าเข้ามาใกล้แล้วสูดกลิ่นหอมเบาๆ ก่อนจะชิม

“...หุหุ อร่อยจริงๆ”

ท่าทางยายที่ละเลียดชิมอาหารที่ละนิดนั้น ช่างน่ารักน่าเอ็นดูเหมือนเด็ก ๆ

ผมถือถ้วยชากับถ้วยซूपมิโซะที่ยังร้อนๆ ไปนั่งลงหน้าโต๊ะเตี้ย

“กินเลยนะ”

ยายพยักหน้าแล้วเบา

ผมกินข้าวสวยที่โรยด้วยผงปลาแห้งกรูบรอบเข้าไปหนึ่งคำ รสหวานของข้าวแผ่กระจายซ่าๆ แทรกด้วยรสกลมกล่อมของเนื้อปลา ส่วนเครื่องเคียงเป็นแตงกวากับมะเขือม่วงหมักเกลือ คลุกเคล้าผงปลาโอแห้ง ทุกครั้งที่เคี้ยวจะได้ยินเสียงกรูบรอบ มีรสเค็มและความกลมกล่อมซึมออกมา แม้จะเรียบง่าย แต่ยิ่งเคี้ยวรสชาติก็ยิ่งเข้มข้น ข้าวสวยในถ้วยพร้อมลงอย่างรวดเร็ว

ผมจิบซุป์มิโซะ สัมผัสแรกคือรสเค็มบางๆ ตามด้วยความหวานของเครื่องปรุงซุป์ เพราะใส่มิโซะไปเพียงเล็กน้อย จึงได้รสแท้ของเนื้อปลา

“อร่อยจัง”

ผมเปรย ยายกะพริบตาซ่าๆ แล้วถอนใจเบาๆ

“อ่า แต่ยังต้องสอนอีกหลายอย่างเลย”

เรานั่งล้อมวงที่โต๊ะอาหารเล็กๆ กินอาหารเช้าโดยไม่ต้องรีบร้อน ผมไม่เคยรู้เลยว่าความเรียบง่ายแบบนี้มีอยู่จริง เมื่อก่อนผมอยู่คนเดียวในตอนเช้าเสมอ ไม่ชินกับการนั่งกินข้าวร่วมกับใคร ช่วงแรกๆ ถึงกับอึดอัดนิดหน่อยด้วยซ้ำ

ผมย้ายมาอยู่กับยายได้ประมาณครึ่งปีแล้ว

“ริน ทั้งอาหาร ทั้งเวลา เราต้องให้ความสำคัญกับมันนะ”

เช้าวันนั้น คำพูดของยายฝังลึกเข้าไปในใจผม

และกว่าผมจะรู้ว่าชีวิตประจำวันอันเรียบง่ายนี้พิเศษเพียงใด ก็หลังจากผ่านไปเนิ่นนาน

บทที่ 1
“ร้านปลาโอแห้ง คิตสึโอะโระโด กับแมวที่หายไป”

ทุกเช้าที่ “คัตสึโอะโต” มักช่วยขายเสมอ ผมต้องวิ่งวุ่นไปมา ทั้งเตรียม
แท่นชูปลา ตรวจสอบสินค้าบนชั้นเพื่อเตรียมเปิดร้าน ภายในร้านอบอวลไปด้วย
กลิ่นหอมปนเค็มของทะเลฟุ้งในอากาศ ซึ่งให้ความรู้สึกสงบและผ่อนคลาย
เมื่อผมดันประตูเหล็กขึ้น สายลมเย็นยามเช้าในย่านร้านค้าโอนาริมาจิ
ก็ปะทะเข้ามา

ย่านโอนาริมาจิคือย่านร้านค้าที่เชื่อมต่อกับประตูทิศตะวันตกของ
สถานีคามาคูระ ต่างจากถนนโคมาจิฝั่งทิศใต้ ตรงที่มีลูกค้าเป็นคนท้องถิ่น
มากกว่านักท่องเที่ยว บรรยากาศบนถนนสายนี้จึงเงียบสงบ ในแต่ละวัน
จะได้ยินเสียงทักทายอันอบอุ่นระหว่างคนคุ้นเคย ร้านขายผักเปิดแต่เช้า
พร้อมผักสดใหม่ กลิ่นหอมหวานของขนมปังที่เพิ่งออกจากเตาโฮยมาจากร้าน
สิ่งเหล่านี้คือภาพปกติในชีวิตประจำวันของผม

ผมเปิดประตูเหล็กค้างไว้ แล้วใช้กระบวยตักน้ำรดพื้นหน้าร้าน น้ำ
กระจายออกไปและค่อยๆ ซึมลงไปในพื้นที่ สายลมปลายฤดูร้อนพัดผ่าน
เข้ามา ได้กลิ่นของพื้นดินชื้นผสมกลิ่นใบไม้แห้งปะปนกัน

ในตอนนั้นเอง ผมรู้สึกได้ถึงสายตาคู่หนึ่ง พอหันไป ผมก็ลืมหายใจ
ไปชั่วขณะ

“อรุณสวัสดิ์จ๊ะ รินคุง”

เจ้าของเสียงที่คุ้นเคยและคิดถึง---คุณโมนามิ ยืนอยู่ตรงนั้น ร่าง
สูงโปร่งและผมยาวประป่าของเธอกระทบกับแสงแดดนุ่มนวลยามเช้า

บรรยากาศรอบตัวเธอดูสงบและละเมียดละไมไม่ต่างจากในอดีต ทั้งยังคง
ความไร้เดียงสาแบบเด็กสาวอยู่ในที่

“คุณโมนามิ...”

ผมร้องเสียงหลงด้วยความตกใจ

“ไม่ได้เจอกันนานเลยนะ รินคุง”

คุณโมนามิโบกมือทักทายเบาๆ ขณะเดินเข้ามา

“...คะ ครับ ไม่ได้เจอกันตั้งนาน”

ผมยิ้มแหยๆ เสียงสั่นเล็กน้อย เธอคือรักแรกของผม และยังคงรัก
อยู่ในใจลึกๆ จนทุกวันนี้

ตอนนี้ผมอายุยี่สิบเอ็ด ครั้งสุดท้ายที่พบกันคือตอน ม.4 ผ่านมาเกือบ
ห้าปีแล้ว ตอนนั้นเธอกำลังหางานทำ และอยู่ระหว่างสัมภาษณ์งานในบริษัทที่
โตเกียวจึงได้มาช่วยงานที่ร้าน ภาพของเธอที่รวบรวมตั้ง สวมสูทและคูลุ่มมันนั้น
ตราตรึงใจผมมาตลอด

แต่เธอที่อยู่ตรงหน้าผมตอนนี้ ดูเป็นผู้ใหญ่ขึ้นและอ่อนโยนกว่าแต่ก่อน
ถึงกระนั้นผมก็รู้สึกแปลกๆ ไม่แน่ใจว่าเธอเปลี่ยนไปหรือเหมือนเดิมกันแน่

คุณโมนามิหัวเราะคิกเมื่อเห็นผมจ้องไม่วางตา

“รินคุง เธอดูเป็นผู้ใหญ่ขึ้นเยอะเลยนี่นา”

เธอพูดและเอียงคอเล็กน้อย

“อ่า... ไม่หรอกครับ”

คำตอบของผมช่างธรรมดาจนน่าเบื่อ หน้าผมร้อนผ่าว

จังหวะนั้นสายตาของคุณโมนามิก็มองเลยเข้าไปในร้าน

“อ้าว คุณนัตสึเมะ อรุณสวัสดิ์”

ยายที่อยู่หน้าร้านเงยหน้าขึ้น มองคุณโมนามิ แล้วทำหน้าเฉยๆ ก่อนจะ
เดินเข้าหลังร้านไป

“เฮ้อ ยายน่ะก็...”

“ไม่เป็นไรหรอกจ้ะ คุณนัตสึเมะก็เป็นแบบนี้มาอยู่แล้ว”

ความทรงจำของแมวสอดแนมแห่งคามาคูระ:

ความสัมพันธ์ระหว่างยายกับคุณโมนามิแปลกมานานแล้ว ไม่ถึงขั้นทะเลาะกัน แต่ก็ไม่ได้มีมิตรเป็นพิเศษ การทำตัวเฉยชากับคนที่รู้จักกันมานาน เป็นเอกลักษณ์อย่างหนึ่งของยาย

“ผมขอโทษแทนด้วยนะครับ ว่าแต่คุณโมนามิ ผมไม่เห็นรู้เลยว่า คุณกลับมาแล้ว”

“อ้อ ฉันทึ่งกลับมาไม่นานนี่เอง”

“เหรออครับ ผมได้ยินมาว่าคุณแต่งงานแล้ว”

“อ้อ... เอ่อ เรื่องนั้นไว้ค่อยคุยกันทีหลังนะ ฉันทันทีได้กลับมาตั้งนาน แลวนี่เปลี่ยนไปนิดหน่อยนะ แล้วรินคุงมาอยู่ที่นั่นตั้งแต่เมื่อไหร่ล่ะ”

“ประมาณครึ่งปีได้แล้วครับ”

“เธอเลิกเป็นนักแสดงแล้วเหรอ”

“อ่า... เรื่องมันยาวครับ แต่ผมตัดสินใจจะฟื้นฟูร้านคัตสึโอะโดขึ้นมาใหม่”

“จั้นเหรออจ๊ะ”

คุณโมนามิเหมือนพอจะเข้าใจ เธอยิ้มแล้วไม่ซักถามต่อ

“จริงด้วยนะ ถ้าปล่อยให้ร้านนี้หายไ้ก็คงใจหายน่าดู”

“นั่นก็ส่วนหนึ่งครับ... แต่ที่จริง เพราะคุณโมนามิส่งเจ้านีมาให้ผมต่างหาก”

ผมหยิบสมุดบันทึกเล่มหนึ่งออกจากกระเป๋าผ้ากันเปื้อน สมุดเล่มนี้มีปกผ้าสีม่วงหม่น มุมปกโค้ง ให้ความรู้สึกนุ่มมือและอุ่นเหมือนผ่านการใช้งานมานานปี

“อะไรเหรอ”

“สมุดบันทึกของร้านคัตสึโอะโดครับ คุณโมนามิเป็นคนส่งมาให้ผมไม่ใช่เหรอ”

คุณโมนามิรับสมุดไปดู พลิกหน้ากระดาษผ่าน แล้วเอียงคอ

“เอ้ ฉันทันทีไม่รู้เรื่องเลยนะ”

สีหน้าประหลาดใจและยิ้มเงื่อนของเธอ ทำให้ผมรู้สึกแปลกใจเล็กน้อย ถ้าคุณโมนามิเป็นคนส่งมาก็น่าจะจำได้บ้าง แต่ท่าทางเธอกลับเหมือน เพิ่งเคยเห็นมันครั้งแรก และสิ่งที่ทำให้ผมสงสัยยิ่งกว่านั้นก็คือ วิธีที่สมุดเล่มนี้ มาถึงมือผมนั่นเอง

มันไม่ได้ถูกส่งมาทางไปรษณีย์หรือบริการจัดส่งพัสดุถึงหน้าบ้าน แต่หย่อนไว้ในตู้จดหมายที่อะพาร์ตเมนต์ของผม แล้วคนที่ทำแบบนั้นไม่ใช่ เจ้าหน้าทีไปรษณีย์หรือพนักงานส่งพัสดุ แต่เป็น ‘ใครสักคน’

ว่าแต่ ใครกันล่ะ...

ในนั้นเขียนว่า ร้านคัตสีโอะโดคือร้านขายปลาโอแห่งขนานแท้ที่ ได้รับความนิยมาจากชาวเมืองมายาวนาน แต่เมื่อประมาณหนึ่งปีครึ่งที่ผ่านมา เจ้าของร้านเกิดล้มป่วยจนไม่สามารถทำร้านต่อได้ แก่ไม่มีญาติพี่น้อง นอนป่วยตามลำพัง จึงตัดสินใจปิดร้านลง

ผมมารู้เรื่องนั้นหลังจากที่สมุดบันทึกเล่มนี้มาถึงมือ ช่างในมีสูตรการทำ ปลาโอแห้ง รายชื่อลูกค้าและลูกค้าประจำ ไปจนถึงตำแหน่งชอนกุกุแจร้าน เนื้อหาเหมือนกับว่า ‘ตั้งใจจะยกร้านให้ใครสักคน’

ผมเคยถามยายว่าใครเป็นคนส่งมา แต่ยายก็พูดแค่ว่า “น่านสิ...”

ผมอดสงสัยคิดว่าคงเป็นคุณโมนามิ---แต่ปรากฏว่าไม่ใช่

“ถ้าไม่ใช่คุณโมนามิ มันใครล่ะ...”

ผมพิมพ์มายายเยื้องย่างออกมา นั่งลงบนเก้าอี้ตัวโปรด จงใจไม่สบตาผม แล้วทวาดหวอด เหมือนกำลังกลบเกลื่อนอะไรบางอย่าง

“...นี่ รินคุง”

“ครับผม”

“เอ่อ... ฉันมีเรื่องจะปรึกษาหน่อย”

คุณโมนามิเอ่ยด้วยท่าทีลำบากใจเล็กน้อย

“ปรึกษาเหรอครับ”

“เกี่ยวกับบ้านโฮมสเตย์ของฉันนะ... ช่วงนี้มีคนบอกว่าอาหารเข้า

“ไม่ค่อยร่อย ฉันเลยกลับมาดูด้วยตัวเอง... แต่ก็ยังไม่รู้ว่าเกิดจากอะไร”

ท่าทางจริงจังของคุณโมนามีเป็นภาพที่ผมคิดถึงอยู่หน่อยๆ

“ถ้าช่วยได้ ผมยินดีครับ”

“จริงเหรอ ชอบคุณมากเลย”

รอยยิ้มของเธอทำให้หัวใจผมพองโต หลังจากไม่ได้เจอกันห้าปี
ไม่น่าเชื่อว่าคุณโมนามีที่ผมหลงใหลจะมาขอความช่วยเหลือ ทำให้ผมยิ่งอยาก
ทำอะไรเพื่อเธอมากกว่านี้

“ถ้าไม่รังเกียจ ต้มนี้สิครับ ต้มแล้วจะอุ่นขึ้น”

ผมพาคุณโมนามีเข้าไปในร้าน ยืนด้วยกระดาษใบเล็กที่มีไอน้ำอุ่นๆ
ลอยขึ้นมาให้เธอ โต๊ะขนาดสี่ที่นั่งนั้นใช้เป็นโต๊ะทำงาน และยังคงสะดวก
สำหรับลูกค้าที่ต้องเขียนใบส่งของเวลาแพ็คเกจสินค้าส่งต่างจังหวัดด้วย

“ซูปลั้วแดงเหรอ”

เธออมยิ้มและโอบประคองถ้วยด้วยสองมือ

“ครับ เป็นเมนูประจำวันสำหรับแจกลูกค้า”

ผมตบกระเป่าผ้ากันเปื้อนเบาๆ สมุดบันทึกนี้เขียนว่า นี่เป็นงานหนึ่ง
ที่ต้องทำก่อนเปิดร้าน ผมนึกถึงตอนที่เคยเดินผ่านหน้าร้านนี้ครั้งแรก และ
ได้รับซูปร่วมกับคำชวนว่า “ต้มแล้วอุ่นนะ” ขึ้นมาอีกครั้ง

“คิดถึงจังเลย จำได้ว่าเมื่อก่อนเธอก็ชอบทำให้กินบ่อยๆ”

เธอยิ้ม ยายลุกขึ้นจากเก้าอี้ เดินเข้ามาพาลงเลือบมองถ้วยที่ยังมี
ไอน้ำลอยขึ้นด้วยหางตา

ผมนั่งลงตรงข้ามคุณโมนามี แล้วยายก็มานั่งข้างผมหน้าตาเฉย
กลิ่นหอมของน้ำซุปรอบอวลไปทั่ว คุณโมนามีหรีตาลงเล็กน้อยอย่างผ่อนคลาย

“แล้วยังไงต่อครับ”

คุณโมนามิวางถ้วยกระดาษลง หยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมา ยื่นหน้าจอ
ให้ผมดู

“นี่คือรีวิวโฮมสเตย์ของฉันนะ...”

บนหน้าจอมีความคิดเห็นหลายบรรทัด

‘รสชาติอาหารเข้าแย่ง’

‘ไม่เห็นอร่อยอย่างที่เขาว่ากัน แค่อรรมดา’

‘เมื่อก่อนอร่อยกว่านี้’

ไม่ว่าจะร้านไหนก็ย่อมมีคนที่จะเห็นต่าง ทั้งความชอบส่วนตัว ขึ้นอยู่กับ
สถานการณ์ตอนนั้น ยังไม่นับความคิดเห็นที่ใส่ร้ายหรือจงใจแกล้งอีกด้วย
“เรื่องแบบนี้ บางทีมันก็เลี่ยงไม่ได้นะครับ ถ้าเก็บมาใส่ใจทุกอย่าง
ก็คงไม่จบไม่สิ้นหรอก...”

ผมยังพูดไม่จบแต่ก็ต้องหยุด เมื่อเห็นคุณโมนามิส่ายหน้า

“ไม่นะ เกือบทุกความเห็นพูดถึง ‘อาหารเข้า’ นะ สังเกตไหม”

ผมกวาดตามองหน้าจออีกครั้ง ส่วนใหญ่พูดถึงแต่อาหารเข้าทั้งนั้น

“แล้วไม่มีรีวิวเกี่ยวกับอาหารเย็นเลยเหรอครับ”

“ฮิ อาหารเย็นกลับได้คะแนนดีด้วยซ้ำ แต่อาหารเข้ากลับเจอบแบบนี้...”

ผมขมวดคิ้วเมื่อเห็นสีหน้ากังวลของคุณโมนามิ

‘สึบากิโซ’---คือชื่อโฮมสเตย์ที่บ้านของคุณโมนามิ จุดขายคือ เป็น
บ้านพักขนาดกะทัดรัดที่ให้ความรู้สึกอบอุ่นใจเหมือนได้กลับมาเยี่ยมบ้านเกิด
ด้วยความอยู่ใกล้สถานีและค่าเช่าพักที่เหมาะสม จึงเป็นที่นิยมในหมู่พนักงาน
บริษัทและนักท่องเที่ยวที่เดินทางคนเดียว แต่ด้วยตัวบ้านเริ่มทรุดโทรม
อีกทั้งมีโรงแรมและเรียวกังใหม่ๆ ผุดขึ้นรายรอบ ลูกค้ายิ่งค่อยๆ เบาลง

หลังจากนั้น คุณยาสุโอะ---คุณพ่อของคุณโมนามิ ก็ตัดสินใจสร้าง
จุดขายใหม่ว่า “โฮมสเตย์ที่อาหารเข้าอร่อย” และสิ่งที่ตามมาคือ “คามาคูระ
โกะเซ็น” ซึ่งก็คือปลาโอแห่งซูดฟูฟอง โปะทับด้วยไข่ไก่สด อาศัยกระแส

การอุดรูปลอาหารเข้าบ่นโซเซียมมีเดียจนกลายเป็นที่พักยอดนิยม รับผิดชอบ
กันแทบไม่ไหวเลยทีเดียวนะ แต่เวลาก็ผ่านไปหกถึงเจ็ดปีแล้ว ความนิยมจะค่อยๆ
ลดลงก็ไม่ใช่ว่าเรื่องน่าแปลก

“พักนี้ มีอะไรเปลี่ยนไปไหมครับ”

“ตัวเมหนูเองก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงนะ แต่พอฉันบอกว่าทำให้ชิมหน่อย
พ่อก็บอกว่า นั่นมันของสำหรับลูกค้า แล้วก็ไม่ยอมทำให้เลย”

คุณโมนามีหลุบตาลง

“มีเรื่องอื่นนอกจากนั้นไหมครับ”

ถ้าแค่เรื่องรีวิวนอนอินเทอร์เน็ต คุณโมนามีคงไม่ทุกขใจขนาดนี้

“ฉันพยายามจะเข้าไปช่วยในครัว...”

เธอนิ่งไป

“อืม” ผมพยักหน้าเบาๆ รอให้เธอพูดต่อ

“ฉันทะเลาะกับพ่อ”

เธอไล่ปลายนิ้ววนไปตามขอบถ้วย

“พ่อสั่งห้ามฉันเข้าไปในครัว แล้ว... ฉันโมโหก็เลย พูดถึงแม่...”

คุณโมนามีพูดถึงนายหญิง ผมสึมุหยาใจไปชั่วขณะ เธอถอนใจเบา
พึมพำออกมาเศร้าๆ

“ตอนที่ฉันพูดว่า แม่ออกจากบ้านไปก็เพราะพ่อเป็นแบบนี้ พ่อโมโห
มาก แล้วหลังจากนั้นก็ไม่ว่าอะไรอีกเลย...”

คุณโมนามียิ้มอย่างอ่อนแรง หลังจากที่คุณหญิงของโฮมสเตย์ซึ่งคอย
ดูแลทุกอย่างจากไป ก็แทบไม่ได้เห็นหน้าคุณลุง คนในย่านร้านค้าพูดถึงเรื่องนี้
ให้ได้ยินหลายต่อหลายครั้ง แต่เพราะผมกลับมาเปิดร้านอีกครั้ง เลยไม่มี
โอกาสไปเยี่ยมเขาอีกเลย

เรื่องนั้นเป็นการเปลี่ยนแปลงที่ทุกคนในเมืองรู้ดี

“พ่อเป็นคนดีต่อมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว แต่นี่เป็นครั้งแรกเลยนะ ที่ถึงขั้น
ห้ามฉันเข้าครัวแบบนี้ ฉันก็อยากรู้ว่ามันเกิดอะไรขึ้น... บรรยากาศมันไม่เอื้อ

ให้ถามเลย”

กลิ่นซุปลั้วแดงหอมอบอวล คุณโมนามิถอนใจแล้ว แล้วเงยหน้ามองผม

“...รินคัง ถ้าเธอสะดวก คินนี้มาที่โฮมสเตย์ของฉันหน่อยได้ไหม”

“ผมนะเหรอครับ”

“อืม ตอนกลางคืนพออาการมันเย็นลงบ้างแล้ว... อยากให้เธอช่วย
ดูหน่อยว่ามีอะไรผิดปกติหรือเปล่า”

ผมลังเล ไม่แน่ใจว่าควรเข้าไปยุ่งเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างคุณโมนามิ
กับคุณลุงมากแค่ไหน แต่ก็แน่ใจว่ารสชาติอาหารเข้าที่เปลี่ยนไปต้องมีสาเหตุ
บางอย่างแน่ แต่ว่า...

ถ้าคนนอก โดยเฉพาะคนที่ไม่ใช่คนในเมืองนี้อย่างผมเข้าไปยุ่งเกี่ยว
อาจทำให้คุณลุงอารมณ์เสียยิ่งกว่าเดิม แต่ถึงไม่เป็นอย่างนั้น ผมก็ไม่ได้ถนัด
เรื่องการเข้าหาคนอยู่แล้ว ถึงจะเก่งเรื่องปั่นหน้ายิ้มทักทาย แต่ก็ใช้ชีวิตโดย
หลีกเลี่ยงความสัมพันธ์ที่จะนำไปสู่ความสนิทสนมมาโดยตลอด ระหว่าง
คิดนั้นคิดนี้ก็ถูกตีเบาๆ ที่หลังมือ พอหันไปก็เห็นยายจ้องกลับมา

“หือ”

“ไปช่วยเขาเถอะ”

“อ้อ...” ยายจ้องแบบนี้ แล้วผมจะพูดอะไรได้ละ หลังจากลั้งเลอยู่
ครู่หนึ่ง ผมถึงตอบ

“ได้ครับ เตียวปิดร้านแล้วผมจะไป”

รอยยิ้มโล่งใจปรากฏบนใบหน้าของคุณโมนามิ

ก่อนห้าโมงเย็นวันนั้น ผมกำลังเก็บร้าน มีเด็กประถมสามคนเดิน
สะพายกระเป๋าเป้กลับบ้านผ่านหน้าร้าน และพูดคุ้ยหยอกล้อกันสนุกสนาน

“ฮาโหล ร้านยังเปิดอยู่ม้าย มีซุปลั้วแดงไหมครับ”

เด็กคนหนึ่งยื่นหน้าเข้ามาในร้าน ร้องถามเสียงร่าเริง

“ขอโทษด้วยนะ ร้านปิดแล้วนะ”

พอผมตอบ เด็กๆ ต่างพากันคอดก คงจะเป็นเด็กชั้นประถมปลาย เพราะส่วนสูงแทบจะเท่าผมอยู่แล้ว

“โธ่ เสียดายจัง...”

พอเห็นท่าทีแบบนั้น ก็นึกได้ว่ายังมีซูปมิโสะที่เหลือจากตอนเช้าอยู่นิดหน่อย

“แต่มีอย่างอื่นแทน”

ผมเดินกลับเข้าไปในครัว อุ้มนซูปให้ร้อน ตักใส่ถ้วยแล้วยื่นให้

“อ๊ะ ให้เราเหรอฮะ”

“ก็ใช่ล่ะสิ เหลือมาจากมือเช้าของพี่เอง อากาศหนาว ต้มให้อุ่นท้องสักหน่อยสิ”

“เย้!”

เด็กๆ ตาเป็นประกาย รีบรับถ้วยมาถือแล้วเป่าให้เย็นลง และทันทีที่จิบเข้าไปคำแรก

“อืม! อุ้มนจัง!”

“อา... อร่อยจับใจ”

เด็กๆ ชมเปาะพลางชิมรสอย่างเอร็ดอร่อย แค่เห็นภาพนั้น หัวใจผมก็พลอยอบอุ่นตามไปด้วย ตอนนั้นเอง เด็กคนที่ตัวเล็กที่สุดก็เอียงคอ

“รสชาติ มันแปลกๆ ไหม”

“ไม่นะ ฉันทว่าไม่เปลี่ยนนะ”

“ไม่รู้สิ ไม่เหมือนที่เคยมากินเมื่อก่อน...”

“หมายถึง ตอนก่อนที่ฉันจะมาเปิดร้านใหม่นะเหรอ”

“ใช่ ตอนที่คุณยายเป็นคนทำ”

“แล้วมันต่างยังไงเหรอ”

“อืม... มันออกขมๆ ยังไงไม่รู้...”

“งั้นเหรอ แต่ฉันว่ามันอร่อยนะ ว่ามะ”

“อืม”

เด็กสองคนมองหน้ากันเหมือนหาพวก

“จม...”

ผมนึกถึงรีวิวที่คุณโมนามิเอาให้คุณ เรื่องรสชาติอาหารเป็นสิ่งที่แล้วแต่คนชอบ บางคนว่าอร่อย บางคนก็ว่าไม่ แต่ครั้งนี้ผมว่ามันมีอะไรแปลกๆ มากกว่านั้น

“ขอบคุณนะ!”

ผมขอบคุณเด็กทั้งสามและโบกมือลา พวกเขาแยกย้ายแล้วตะโกนว่า “ไว้เจอกันนะ” ก่อนจะวิ่งจากไป

ผมรีบเก็บร้านให้เสร็จ ปิดประตูหน้า แล้วมุ่งหน้าไปโฮมสเตย์

‘สืปากิโซ’ อยู่ไม่ไกลจากร้านคัตสึโอะโดนั๊ก เป็นอาคารไม้ตามแบบฉบับญี่ปุ่นโบราณ แขนงป้ายหน้าทางเข้าเขียนด้วยฟูกันดุมิเสนท์เฉพาะตัว พอเปิดประตูเข้าไป คุณโมนามิยืนรออยู่ตรงโถงด้านหน้า

“ขอบคุณนะที่อุตสาหมา”

“คุณลุงอยู่ไหนครับ”

“น่าจะอยู่ข้างโน้นแหละ ถ้าอารมณ์ดีอยู่ก็คงไม่เป็นไร...”

สีหน้าของเธอดูไม่ค่อยสบายใจ ผมจึงพยักหน้าเบาๆ

“ผมจะลองคุ้ยคุ้ยละกัน”

ผมเดินตามคุณโมนามิเข้าไปข้างโน เห็นคุณลุงนั่งอยู่ในห้องนั่งเล่น จ้องหน้าจอคอมพิวเตอร์ด้วยสีหน้าเคร่งขรึม คงกำลังดูรีวิวอยู่

“สวัสดีครับ”

พอผมทัก คุณยาสุโอะก็เงยหน้ามามองแวบเดียว

“อ้าว รินเหรอ มาทำอะไรล่ะ”

“ผมมีเรื่องอยากรถามคุณลุงหน่อยนะครับ”

คุณยาสุโอะถอดแว่นวางบนโต๊ะ “เรื่องอะไร” เขากอดอก

“ครับ คุณโมนามิเล่าเรื่องวีวีให้ผมฟัง เลยสงสัยนิดหน่อยครับ”

ทันใดนั้น สีหน้าของคุณยาสุโอะก็เข้มขึ้นทันที

“...พูดเรื่องไม่เข้าทำอีกละสิ”

คุณโมนามิสะดุ้งกับเสียงคุณ

“ก็ไม่เห็นจะเป็นเรื่องไม่เข้าทำตรงไหนเลยคะ นั่นเป็นความคิดเห็น

จากลูกค้านะ ก็ควรจะรับฟังสิ---

“อย่ามายุ่งกับฉัน! นังเด็กเอาตัวไม่รอด!”

เสียงตะโกนลั่นก้องไปทั่วทางเดิน บรรยากาศในห้องตึงเครียดทันที

“...เอาตัวไม่รอด”

ผมเปลือยอ้ากรอบ คุณยาสุโอะทำเสียงไม่พอใจ คุณโมนามิก็ดริมฝีปากแน่น ก้มหน้าเงิบ ความเจี๊ยบของเธอกลับสื่อความหมายได้อย่างดี

“ก็ใช่นะสิ” คุณยาสุโอะพูดด้วยน้ำเสียงเย็นชา

“แต่งงานได้ไม่ทันไรก็กลับมาแล้ว ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้จะมาช่วยงานที่บ้านฉันหรือ อย่าฝันไปหน่อยเลย แก่ไม่มีสิทธิ์มาออกความเห็นอะไรทั้งนั้น”

“ไม่ใช่ซะ หนูเป็นห่วงพ่อต่างหาก...”

“ไม่ต้องพูดอะไรแล้ว!”

คุณยาสุโอะพูดเสียงแข็ง พยายามข่มอารมณ์โกรธแล้วหันมาทางผม

“ริน แกกลับไปซะ อยู่ยุ่งเรื่องชาวบ้าน”

อยู่ยุ่งเรื่องชาวบ้าน--ถึงจะได้ยินอย่างนั้น แต่ในเมื่อผมมาถึงขนาดนี้ จะให้กลับไปเฉยๆ คงไม่ได้ อีกอย่าง ซึ่กกลับไปตอนนี้ ผมต้องโดนยายคุแน่

สายตาของคุณโมนามิเหมือนอยากบอกอะไรบางอย่าง แต่ปากของเธอปิดสนิท ผมรู้ว่าไม่ควรเจี๊ยบ แต่ก็ไม่รู้จะเริ่มต้นอย่างไรดี

ผมกำหมัดแน่น แล้วเสนอความคิดหนึ่งออกไป

“คืนนี้ผมขอพักที่นี่ได้ไหมครับ อยากนอนห้องใต้หลังคาอีก แล้วพรุ่งนี้เช้าขอลองชุดอาหารเข้าคามาคูระโกะเซ็นด้วยได้ไหมครับ”

“ไม่ต้องไปเปิดร้านรี”

“ผมจะไปเตรียมร้านหลังจากทานอาหารเข้าที่นี้เสร็จครับ”

คุณยาสุโอะจ้องผมด้วยสายตาคมกริบ ไม่พูดอะไร รู้สึกเหมือนมีคำตอบบางอย่างซ่อนอยู่ในความเงียบนั้น

“เออละ เชิญทางนี้จ๊ะ”

คุณโมนามิพาผมไปยังห้องใต้หลังคาที่คุ้นเคย บันไดไม้ส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าด เช่นเคยขณะที่ผมค่อยๆ เดินขึ้นไป

“นานแล้วสินะ...”

แสงจันทร์ส่องลอดผ่านหน้าต่างบานเล็กเข้ามา อาบให้ห้องเสื้อทาทามิ นั้นดูวลตา

“หึหึ เธอคิดถึงห้องนี้ใช่ไหม”

คุณโมนามิอมยิ้ม ผมพยักหน้าพลาถมองไปรอบห้อง ตอนที่นอนพักห้องนี้ครั้งแรก ผมยังอยู่ชั้นประถมอยู่เลย ครอบครัวของเราเป็นนักแสดงที่เดินทางไปทั่วประเทศ และทุกครั้งที่ได้เดินทางมาคาามาคุระ ก็จะพักที่โฮมสเตย์สีบากิโซเสมอ

บรรยากาศสงบของย่านโอนาริมาจิ ผู้คนที่อบอุ่น การใช้เวลาที่นี่ถือเป็นความสงบในช่วงสั้นๆ ระหว่างการฝึกซ้อมอันเข้มงวด

---จะว่าไปแล้ว ผมได้พบกับยายที่นี่เอง

“เธอล่ะจ๊ะ”

“เปล่าครับ ไม่มีอะไร”

คุณโมนามิยิ้มบาง “ถ้างั้น ราตรีสวัสดิ์นะจ๊ะ” เธอทิ้งท้ายก่อนจะลงบันไดไป

พอชุกตัวลงกับฟูก ความเหนื่อยล้าซึ่งกลุ่มรุมผมทั่วทั้งร่างพลันลหายไปจนรู้สึกดี

---นานแล้วสิ ที่ไม่ได้กลับมาอนที่นี่

ผมหลับตาลง รู้สึกสงบ ก่อนปล่อยให้ห้องลอยไปสู่วันวาน

วันรุ่งขึ้น ผมตื่นพร้อมแสงอรุณ พอแต่งเนื้อแต่งตัวเสร็จเรียบร้อย ก็ได้ยินเสียงคุณโมนามิที่หลังประตูบานเลื่อน

“อรุณสวัสดิ์ รินคุง ตื่นรียังเอ๋ย”

“ผมตื่นแล้ว อรุณสวัสดิ์ครับ”

“ແหม ตื่นเช้าจังเลย เมื่อคืนหลับสบายไหม”

“ครับ หลับปุ๋ยเลย”

“งั้นเหรอ งั้นฉันไปเตรียมอาหารเช้าให้นะ”

ผมไปที่ห้องอาหาร คุณโมนามิรับถาดจากคุณลุง แล้วนำมาวางตรงหน้าผม ทำให้นึกขึ้นได้ว่า เธอไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปในครัว

“โอโฮ อาหารเช้าคามาคูระโกะเซ็น!”

ข้าวสวยเมล็ดขาวมันวาว โรยหน้าด้วยปลาโอแห้งขูดฝอยนุ่มฟู วิธีของที่นี่คือ ตอกไข่ดิบที่มากู้กันลงบนปลาโอแห้งแล้วกินพร้อมกัน ซึ่งเป็นประสบการณ์แสนพิเศษ นานมากแล้วที่ผมไม่ได้กินอาหารเช้าที่สีบาโกโซ ผมจับตะเกียบ เริ่มจากปลาโอแห้งเป็นอันดับแรก

“อร่อยจัง”

กับข้าวแต่ละจานบรรจุทำอย่างประณีต ทุกจานล้วนให้รสนุ่มนวล น้ำซุปลีใสสะอาดนั้นจะปรุงรสด้วยเกลือทะเล หรือละลายมิโสะลงไปก็เข้ากัน ผมกินซุปลีโสะเป็นประจำทุกเช้า ที่สีบาโกโซนี้จะต้องใช้มิโสะขาวจากเกียวโตแน่ ผมลองจิบหนึ่งคำ “อืมม อร่อย”

ผมฝึกทำอาหารมาได้ครึ่งปี ถึงแม้ไม่รู้อะไรลึกซึ้งนัก แต่มักรู้สึกละเอียดและคิดว่าอาหารที่ทำเองกับอาหารฝีมือคนอื่นจะมีบางอย่างแตกต่างกัน คืออาหารที่คนอื่นทำให้จะอร่อยกว่าหลายขุม ซึ่งสิ่งที่เขียนในรีวิวนั้น

ต้องไม่ใช่อย่างนั้นแน่ แต่ถ้าไม่ตรวจให้แน่ใจว่ามันต่างกันตรงไหน การมาพัก
ที่นี่ก็คงไม่มีความหมาย

ผมสูดหายใจ ตื่นน้ำชาล้างปาก แล้วลองลิ้มรสอย่างละเอียดอีกครั้ง
---วิธีชูดเนื้อปลาโอแห่งของที่นี่ไม่เหมือนของผมเลย

ผมชูดเนื้อปลาโอแห่งที่ร้านเป็นกิจวัตร ดังนั้นเลยอดเปรียบเทียบกับ
ตัวเองไม่ได้ ปลาโอแห่งที่นี้ชูดได้สม่ำเสมอจนน่าทึ่ง สัมผัสเมื่อเคี้ยวกรูบกรอบ
สดใหม่ ต่างจากที่ผมทำชัดเจนมาก หน้าแรกของ ‘บันทึกของร้านคัตสึโอะโด’
เขียนไว้ว่า ปลาโอแห่งนั้นรสชาติจะเปลี่ยนไปขึ้นอยู่กับวิธีการชูด

“แบบนี้ก็อร่อยดีนะ...”

แต่---บอกตามตรงว่า ผมไม่รู้ว่าปัญหาคืออะไร...

ที่ว่ารสชาติของอาหารเช้าเปลี่ยนไป แต่ผมว่ามันอร่อยมากทีเดียว
ผมลองนึกย้อนกลับไป แต่ก็จำไม่ได้ว่ามันต่างจากเมื่อก่อนตรงไหน มันต่าง
กันมากถึงขนาดที่คุณโมนามิต้องเป็นกังวลจริงๆ หรือ

“ผมว่าไม่น่าต้องคิดมากขนาดนั้นนะครับ”

ผมพูดแล้ววางตะเกียบลง

“รีวิวนะ มีคนเขียนสารพัดแบบ ถ้าอร่อยขนาดนี้ ก็ไม่ต้องห่วง
หรอกครับ”

คุณโมนามิทำหน้าที่ประหลาดใจเล็กน้อย แล้วยิ้มเจื่อน

“ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงก็ดีสิ...”

สีหน้าของเธอดูเหมือนมีบางอย่างที่ยังคาใจ ผมดื่มชาหลังอาหาร
หนึ่งอีก แล้วลุกขึ้น

“งั้น ผมกลับร้านก่อนนะครับ”

“อืม แล้วเจอกันนะ รินคุง”

คุณโมนามิมาส่งผมที่หน้าสึบากิโซ

อากาศข้างนอกเย็นสบาย ลมเย็นปะทะแก้ม

อาหารรสชาติอร่อยขนาดนั้น อย่างไรก็ตามก็ต้องมีคนเห็นด้วยแน่---

ผมคิดกลางข่มความรู้สึกจิตใจเล็กๆ ที่ยังหลงเหลืออยู่ในอกให้หายไป

เมื่อกลับถึงร้านคัตสึโอะโด พอเปิดประตูเข้าไป ยายก็หันมามองด้วย
สายตาคมกริบ

“...เจ้านี้ ไม่รู้อะไรเอาซะเลย”

เสียงทุ้มต่ำของยายทำเอาผมสะดุ้ง รีบทรุดนั่งหลังตรง

“เฮ้...”

สายตาของยาย เหมือนมองเข้ามาในใจผมทะลุปรุโปร่ง

“ทำไมดูพอกพอใจอย่างนั้นล่ะ ยังไม่ได้แก้ปัญหอะไรเลย”

ยายพูดหนึ่งๆ ผมกลืนน้ำลายดังเอือก ยายพูดถูก ผมไม่รู้อะไรเลย
ไม่รู้สิกว่ารสชาติอาหารมีปัญหา แต่คำวิจารณ์ส่วนหนึ่งในเรวิวกี้ไม่ได้เปลี่ยนไป
อยู่ดี ผมรู้สึกว่าการพูดของยายกระตุ้นให้ทำอะไรสักอย่าง ขณะเดียวกันก็ทำให้
กระวนกระวาย และไม่รู้ว่าจะแก้ปัญหานี้อย่างไรดี

“แล้วจะให้ผมทำยังไงล่ะ ยายบอกทีสิ”

ผมหลุดปากออกไปโดยไม่ได้ตั้งใจ รู้สึกผิดทันที แต่ก็ดึงคำพูดกลับมา
ไม่ได้ ยายจ้องผมตาไม่กะพริบ ก่อนจะเอ่ยเบาๆ

“ต้องไปถึงที่และพิสูจน์ด้วยลึนของตัวเอง”

ผมฟังคำของยายแล้วพยักหน้า ตั้งใจแน่วแน่ว่าจะออกไปสืบเรื่องนี้
ด้วยตัวเอง

อันดับแรก ผมไปที่ร้านกาแฟซึ่งคุณยาสุโอะไปเป็นประจำ ผมเคย
ได้ยินว่าเจ้าของร้านนี้กับคุณยาสุโอะเป็นเพื่อนกันตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมปลาย
พอผลักประตูร้านเข้าไป มีลูกค้าประจำหลายคนนั่งอ่านหนังสือพิมพ์และ
จิบกาแฟอยู่เงียบๆ ผมเข้าไปถามเจ้าของร้าน เขาเงียบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะตอบ
ด้วยสีหน้าครุ่นคิด

“ยาสุโอะนะเหรอ มีอยู่ครั้งหนึ่ง ผมยกกาแฟที่ซิงจากเมล็ดที่เขาต้ม
เป็นประจำมาให้ จู่ๆ เขาก็ถามขึ้นว่า ‘นายเปลี่ยนเมล็ดกาแฟอะไร’ แน่نون
ผมตอบว่าไม่ได้เปลี่ยน เขาก็ยังยืนยันว่า ‘จั้นเหอ แต่วันนี้รสไม่เข้มเหมือน

ทุกครั้ง’ ตอนนั้นผมก็สงสัยเหมือนกันว่าทำไม”

พอได้อินอย่างนั้น ผมก็เสียบไป คุณยาสุโอะอาจสัมผัสได้ถึงบางอย่าง แต่ดูเหมือนเขาไวต่อรสชาติมากเกินไปสักหน่อย ผมทบทวนคำพูดนั้นในใจหลายรอบ “รสไม่เข้มข้นเหมือนทุกครั้ง”---ความรู้สึกแปลกนี้จะเชื่อมโยงกับอะไรได้บ้างหรือเปล่า

จากนั้น ผมมุ่งหน้าไปร้านราเม็ง จำได้ว่าคุณโมเนามิบอกว่า คุณยาสุโอะมักแอบแวะไปกินราเม็งที่นั่นตอนพักกลางวัน ผมสอบถามเจ้าของร้าน เขาจึงไปครู่หนึ่งก่อนพูดขึ้น

“จะว่าไป เขาชอบกินไปจนไปว่าซุปรืดชืดอยู่เรื่อย แล้วก็ใส่เครื่องปรุงเพิ่มเติมลงไปเยอะแยะ จนผมซັกหงุดหงิด เลยตะเพิดไปว่า ไม่ชอบก็ไม่ต้องกินสิ!”

ได้ยินดังนั้น ผมถึงกับเก็บความตกใจไว้ไม่อยู่ การรับรสชาติของคุณยาสุโอะเปลี่ยนไปจริงหรือ แล้วมันจะเชื่อมโยงกับอาหารเข้าที่เขาทำอย่างไร ผมแบกความรู้สึกคลุมเครือที่เหมือนจะเข้าใจแต่ก็ไม่ ขณะเดินกลับร้านคัตสึโอะโด

ระหว่างทาง ผมเจอเด็กประถมสามคนนั้นอีกครั้ง คงเพิ่งกลับจากซุ้มเบสบอล พวกเขาไม่เกี่ยวอะไรกับสึบากิโซ แต่ผมยังติดใจที่พวกเขาดื่มซุปรืดชืดของผมแล้วบอกว่า “ออกรสขม” เลยตัดสินใจถามดู

“นี่เด็กๆ พวกเธอเคยกินอาหารเข้าของสึบากิโซไหม”

“ไม่เคยนะ”

ทุกคนส่ายหน้า ก็น่าจะเป็นอย่างนั้น เพราะคนในพื้นที่ยอมไม่ไปนอนพักโฮมสเตย์อยู่แล้ว

“งั้น... เคยไปร้านกาแฟตรงนั้นไหม”

“ไม่เคย”

ทั้งสามส่ายหน้าอีกครั้ง ซึ่งก็ไม่น่าแปลกใจเหมือนกัน เพราะเด็กประถมคงไม่เข้าร้านกาแฟ

“แล้วร้านราเม็งนั่นล่ะ”

“ผมเพิ่งไปกับพ่อกับมา”

“แล้วรู้สึกว่ารสชาติมันเปลี่ยนไปไหม”

“ไม่นะ”

ก็คงอย่างนั้นละ ผมพยักหน้า

จากนั้น ผมลองถามไปโดยไม่ได้คิดอะไรว่า หมูนี้รู้สึกว่าเป็นเมืองมีอะไร
เปลี่ยนไปบ้างหรือเปล่า

“จะว่าไป ช่วงนี้ผมไม่เห็นแมวที่อยู่หลังร้านคัตสึโอะโตเลย”

“แมวเหรอ”

“ฮะ ปกติแมวจะมาจับกลุ่มกันเยอะเลย มันมาประชุมกัน”

“ใช่เลย ช่วงนี้ไม่เห็นเลยจริงๆ”

“เมื่อก่อนเห็นบ่อยนะ แต่เดี๋ยวนี้ไม่เห็นแล้ว”

“เนาะ! เดี่ยวนี้เห็นแต่หมาที่เจ้าของพามาเดิน”

คำพูดนั้นสะกิดใจผมมาก ผมไม่คิดว่ามีอะไรเปลี่ยนไป แต่ความ
เปลี่ยนแปลงเล็กๆ น้อยๆ นี้ อาจเป็นกุญแจสำคัญที่จะไขปริศนาทั้งหมดก็ได้
---แมวหลังร้านคัตสึโอะโตหายไป

ผมเดินจากมา โดยที่คำพูดนั้นยังทิ้งเรื่องคาใจเล็กๆ ไว้ให้

พอกลับถึงร้าน ผมหยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมาทันที แล้วเปิดหน้ารีวิวของ
สึบากิโซ เลื่อนหน้าจอไปพลาจไล่อ่านความคิดเห็นที่ละข้อความ

‘ผิดหวังกับอาหารเช้า’

‘ไม่ได้อร่อยอะไรขนาดนั้น’

ความคิดเห็นของลูกค้าที่มาพักครั้งแรก เป็นลักษณะนี้เสียส่วนใหญ่
ความคิดเห็นประเภทนี้ บางส่วนก็ไม่จำเป็นต้องใส่ใจ เพราะคงยากถ้าจะ
ทำให้ทุกคนพอใจ

แต่ว่า---

‘ไม่ได้ไปพักตั้งนานแล้ว น่าเสียดายที่คราวนี้รสชาติแย่ง’
‘เมื่อก่อนอร่อยกว่านี้’

ความคิดเห็นทำนองนี้มีเยอะกว่าที่คิด

แต่บางความเห็นก็บอกว่า ‘อร่อยมาก’

เป็นไปได้ไหมว่า... ความคิดหนึ่งแล่นเข้ามา ผมค่อยๆ ต่อปริศนา
ที่กระจัดกระจายเข้าด้วยกัน กำสมาร์ตโฟนในมือแน่น

มีบางคนไม่พอใจกับรสชาติอยู่แล้ว แต่ปัญหาครั้งนี้คือ “ความ
เปลี่ยนแปลง” คนที่เคยพอใจ มาตอนนี้ก็รู้สึกที่ “รสชาติไม่เหมือนเดิม”
ซึ่งมีคนที่รู้สึกอย่างนั้นมากกว่าที่คิด ผมนั่งลงบนเก้าอี้ด้านในร้าน กอดอก
ครุ่นคิด

ผมที่เพิ่งได้ชิมหลังจากผ่านมาหลายปี ไม่รู้สึกถึงความเปลี่ยนแปลง
อะไรเลย แต่แขกที่มาพักบ่อยหรือมาเป็นประจำ อาจสัมผัสได้ถึงความต่าง
เพียงเล็กน้อยก็ได้

“...แต่มันเปลี่ยนไปตรงไหนนะ”

วิธีต้มซุหรือเปล่า หรือว่าวัตถุดิบ หรือจะเป็นสัดส่วนของเครื่องปรุง
ทุกอย่างเป็นไปได้ทั้งนั้น แต่ไม่มีข้อไหนที่รู้สึกว่ามีปัญหา ผมขยายภาพ
“ชุดอาหารคามาคูระโกะเซ็น” ที่โพสต์บนโซเชียลให้ใหญ่เพื่อดูให้ละเอียด
ว่าพลาดเบาะแสะอะไรไปบ้างหรือเปล่า

แต่ไม่ว่าจะเพิ่งพินิจและครุ่นคิดอย่างไร ก็ไม่พบคำตอบที่ชัดเจน
จนเวลาค่อยๆ ผ่านไป ระหว่างเตรียมร้านก็คิด ขณะบริการลูกค้าก็ยังคิด
มันวนเวียนอยู่ในหัวแทบตลอดเวลา

ช่วงกลางวันที่มีลูกค้าแน่นร้าน ผมเกือบทำของหลุดมือ ยายถึงกับ
จ้องผมเขม็ง

“ตั้งใจทำงานหน่อยสิ!”

ยายตีมือผมดังเฟียะ สงสัยจะตูดอกว่าผมคิดอะไรไปเรื่อยเปื่อย แต่ถึงอย่างนั้น ปรีศนา “รสชาติที่เปลี่ยนไป” ก็ยังวนเวียนอยู่ในหัว

หลังจากเก็บกวาดและปิดร้านแล้ว ผมนั่งคิดและพิมพ์กับตัวเอง อยู่หลังเคาน์เตอร์ ภายในร้านเงียบสงบ กลิ่นปลาโอแห้งยังหอมกรุ่น ผมหยิบไม้กวาดกวาดเศษเนื้อปลามารวมกัน แล้วคำพูดของเด็กประถมเหล่านั้น ก็ย้อนกลับมาโดยไม่ได้ตั้งใจ

---แมวหลังร้านคัตลีโอะโดหายไป

ผมก้ำก๋อไม้กวาดแน่นขึ้น

ว่าไปแล้ว ถ้าจำไม่ผิด---ตอนนั้นเด็กๆ พูดว่า

---เมื่อก่อนเห็นบ่อยนะ แต่เดี๋ยวนี้ไม่เห็นแล้ว

คำว่า เมื่อก่อน---หมายถึง ก่อนหน้าที่ผมจะย้ายมาที่นั่นอย่างนั้นหรือ หรือว่าแมวพวกนั้นมาที่ร้านเพื่อกินเศษปลาโอแห้งที่ตกอยู่ ถ้าอย่างนั้น มันก็น่าจะยังมาวนเวียนอยู่แถวร้านเหมือนเดิมสิ

แต่ในช่วงครึ่งปีมานี้ เวลาผมเดินไปหลังร้านก็ไม่รู้สิว่ามีแมว อยู่แถวนั้นเลย เรื่องนั้นเอาไว้ก่อน ตอนนี้สิ่งที่ต้องทำคือหาทางแก้ปัญหาเรื่องอาหารเช้าของสึบากิโซให้ได้ ผมถือสมาร์ตโฟนไว้ในมือ อ่านรีวิวจ้าไปเข้ามา แล้วในตอนนั้นเอง---

“ตามมา” เสียงทุ้มต่ำดังขึ้น

ผมเงยหน้า เห็นยายมองมาจากอีกฝั่งของเคาน์เตอร์

“เฮ้...”

“ไม่ต้องถาม ตามมา”

ยายเดินกระย่อกระแอ่งออกไปนอกร้านทันที

“เดี๋ยวสิ ยายจะไปไหนนะ”

ผมรีบลุกขึ้นแล้ววิ่งตามไป ถนนด้านหลังจะเห็นร้านรวงส่วนใหญ่ ปิดประตูเหล็กกันแล้ว เหลือเพียงแสงสลัวจากเสาไฟริมถนน ยายเดินช้าๆ เข้าไปในตรอกแคบ

“เดี๋ยวนะ ยายมาทำอะไรที่...”

ระหว่างเดินลึกเข้าไป เสียงจอบแจรอบตัวก็หายไป ความเงียบแผ่ปกคลุม ที่นี่คือตรอกด้านหลังสี่บาคีโซ ผมไล่ตามแผ่นหลังเล็กๆ ของยายไปตึ๊ดๆ

“ยายจะไปไหนเนี่ย”

ผมถอนใจ ทันใดนั้นก็รู้สึกวาท้องฟ้าเหนือศีรษะดูไกลออกไปกว่าเดิม “คุณนั่นสิ”

ยายหยุดตรงนั้น แล้วมองไปยังช่องว่างบนกำแพงที่มีเถาวัลย์เกาะ เห็นคุณยาสุโอะอยู่หลังหน้าต่าง กำลังอ่านอะไรบางอย่างและทำงานอยู่เงียบๆ ผมเห็นสมุดจด--สมุดจดแบบที่ใช้ในห้องเรียน บนโต๊ะเตรียมอาหารมีถ้วยตวง คุณยาสุโอะใช้ถ้วยตวงนั้นตวงเครื่องปรุงระหว่างเตรียมอาหารเย็น (วัดปริมาณเครื่องปรุงงั้นหรือ...)

ระหว่างที่ผมกำลังคิดสงสัย จู่ๆ คุณยาสุโอะก็หยุด เขาถูนิ้วเข้าด้วยกัน แล้วลูบฝ่ามือไปมา อาจจะมีเจ็บ หรือคัน--เขาขมวดคิ้วและลูมืออยู่อย่างนั้น เหมือนมีบางอย่างไม่ปกติ

“ดูให้ดีๆ”

ยายพูดขึ้น แต่ผมเริ่มจะเข้าใจอะไรบางอย่างแล้ว

(ความผิดปกติของมือ... ถ้วยตวง... รสชาติที่เปลี่ยนไป...)

ทันใดนั้น ความทรงจำสมัยอยู่คณะละครก็แวบขึ้นมา สมัยนั้น ทุกครั้งที่กินข้าวจะมีรุ่นพี่คนหนึ่งมักบ่นว่า “จืดซีด” แล้วจะราดซอสหรือโชยุใส่ทุกอย่าง ผมเคยแปลกใจเลยไปหาข้อมูลดู

จริงสิ---

คุณยาสุโอะถามเจ้าของร้านกาแฟเจ้าประจำว่า “เปลี่ยนเมล็ดกาแฟหรือเปล่า” แต่เจ้าของร้านตอบว่า “ไม่ได้เปลี่ยน” แต่เขาก็ยังยืนยันกรานว่า “รสไม่เข้ม” ที่ร้านราเม็งก็เหมือนกัน เขาบ่นว่าน้ำซุ้บจืด แล้วก็เติมเครื่องปรุงมากมายลงไป

หรือว่าคุณยาสุโอะเริ่มไม่มั่นใจการรับรสของตัวเอง ไม่สี ไม่ใช่แค่นั้น เขาอาจรู้ตัวแล้วว่าตัวเองมีปัญหาด้านการรับรส ถึงได้ฟังสูตรในการทำอาหาร หรือว่าคุณยาสุโอะจะ---

“พุงนี้เข้า มาส่งดูตรงนี้อีกทีละ”

ยายพูดลอยๆ ขณะยังมองลอดช่องซึ่งเห็นห้องครัวจากตอกรมิดนั้นได้ “เอ๋”

“เอาเถอะ ทำตามทีบอก” พูดจบยายก็หันหลัง

“เดี๋ยวก่อน ยายหมายความว่าจะยังไง---

ผมพยายามถาม แต่ยายเดินไปแล้ว ผมทำได้แค่มองตาม แล้วมองลอดเข้าไปที่ห้องครัวอีกครั้ง คุณยาสุโอะยังคงเตรียมอาหารโดยใช้ถ้วยตวงวัดปริมาณเครื่องปรุง

มือของเขายังคงถูกกันไปมาเหมือนตรวจสอบอะไรบางอย่าง ก่อนหน้านั้นผมไม่รู้สึกรบกวนกับท่าทางแบบนี้ แต่ตอนนี้มันกลับคาใจอย่างประหลาด

(ยายอยากให้เราเห็นอะไรนะ...)

ผมกลับไปที่ร้าน ทั้งที่ยังไม่ได้ความกระจ่างใดๆ

เช้าวันรุ่งขึ้น---

ผมอ้อมไปด้านหลังสิบากิโซตามที่ยายสั่ง มองลอดช่องบนกำแพง ที่มีแถววัลย์เช่นเดียวกับที่ทำเมื่อวาน แล้วก็เห็นคุณยาสุโอะ

เขานั่งเขยิบอยู่หน้าโต๊ะเตรียมอาหารเช่นเคย กำลังทำงานอยู่เงียบๆ พอสังเกตเห็นเขาถือบางอย่างซึ่งต่างจากเมื่อวาน เป็นเครื่องมือขนาดใหญ่ที่ไม่คุ้นตา

(...เครื่องชูดปลาโอแห้งแบบไฟฟ้าหรือ)

เขาถอดใบมีดออกมาทำความสะอาด เปิดฝาครอบอย่างระมัดระวัง

ค่อยๆ เซ็ดเศษปลาโอแห้งที่ติดตามซอกออกอย่างเบามือ

ว่าแล้วเชียว... จากที่สงสัยเมื่อวาน ตอนนี้ผมแน่ใจแล้ว

(คุณลุงชูดปลาแห้งด้วยมือไม้ไหวแล้วนี่เอง...)

คุณยาสุโอะทำงานต่อไป แต่สีหน้าของเขาดูว่างเปล่าอย่างบอกไม่ถูก
ต้องรีบไปตามคุณโมนามิ---

ผมย่องออกมา อ้อมไปทางด้านหน้าแล้ววิ่งเข้าประตูไป

“ผมว่า คุณลุงน่าจะเป็นโรคเบาหวานนะ”

ผมพาคุณโมนามิออกมาข้างนอก ซี่ไปที่หน้าต่างห้องครัวที่มองเห็น
ผ่านช่องกำแพง

“เอ... โรคเบาหวานเหรอ”

“คุณลุงดูสูตรอาหารตลอดเลยนะ”

“เอ๊ะ ทำไมล่ะ”

“คุณลุงเริ่มฟังการบรรยายไม่ได้แล้วนะสิ ถ้าไม่ชั่งตวงให้เป๊ะ รสชาติ
จะไม่เหมือนเดิม”

คุณโมนามิหน้าหมองทันที

“ไม่นะ... พ่อล่ะเหรอ จะทำแบบนั้น...”

“อีกอย่าง เมื่อกี้ผมเห็นคุณลุงทำความสะอาดเครื่องชูดปลาแห้งไฟฟ้า
ด้วย”

“ไม่จริงน่า...”

ดวงตาของคุณโมนามิเบิกโพลง

“ผมว่าคุณลุงคงจะชูดปลาแห้งด้วยมือไม้ได้แล้ว ถึงได้ห้ามคุณเข้าไป
ในครัวไงครับ”

“...เรื่องนั้น ฉันไม่รู้มาก่อนเลย”

“คงไม่อยากให้คุณรู้ครับ ไม่อยากให้คุณสาวเป็นห่วง”

คุณยาสุโอะกำลัง่วนอยู่กับงานในครัว

“คุณลุง ได้ยินผมใช่ไหมครับ”

พอมพบจุดจบ ประตูห้องครัวก็เปิดออกอย่างเงิบเงียบ

“...พวกเธอรู้แล้วสินะ”

คุณยาสุโอะพึมพำเสียงต่ำ แล้วกอดอก

“พ่อคะ นี่มันเรื่องอะไรกัน ทำไมถึงต้องปิดบังหนู พ่อเคยยืนยันหนักหนาว่าจะต้องชูดด้วยมือเท่านั้นนี่คะ”

“มือฉัน... มันซาไปแล้ว”

คุณยาสุโอะแบ่มือให้ดูอย่างเสียไม่ได้

“พอใช้แทนชูด มันออกแรงได้ไม่เต็มที่ แต่ฉันไม่อยากให้ใครพูดว่ารสชาติแย่งลง ก็เลยต้องพึ่งเครื่องไฟฟ้า”

“อา...”

คุณโมนามิเหมือนจะพูดอะไรออกมา แต่สุดท้ายก็เงิบไป

“แต่คุณลุงก็รู้สึกว่ารสชาติเปลี่ยนไปใช่ไหมครับ”

คุณยาสุโอะรีบหลบตาอย่างรู้สึกผิด

“...รู้สึก แต่ก็ทำอะไรไม่ได้”

คุณโมนามิจ้องคุณยาสุโอะอย่างทำอะไรไม่ถูก

“แล้วแม่... รู้เรื่องนี้ไหม”

“...แม่แกบอกให้ฉันไปโรงพยาบาลตั้งหลายครั้ง แต่ฉันไม่ไป ทุกครั้งก็ทะเลาะกัน จนต่างฝ่ายต่างไม่อยากคุยกันแล้ว”

“นั่นคือเหตุผลที่แม่ออกจากบ้านเหรอ”

“ใช่ แม่แกทิ้งสมุดเล่มนี้ไว้ก่อนไป”

พอคุณโมนามิถาม คุณยาสุโอะก็พยักหน้า เราเดินอ้อมเข้าไปในห้องครัวแล้วหยิบสมุดขึ้นมาดู ที่ปกเขียนไว้ว่า ‘รายการอาหารของสึบาگیโซ’ พอพลิกดูผ่านๆ ก็เห็นสูตรการทำกับข้าวในชุดอาหารคามาคูระโกะเซ็นและเมนูอาหารเย็นต่างๆ อย่างละเอียด

“ขอดูหน่อยครับ”

ผมรับสมุดจากมือคุณโมนามิ แล้วเปิดดูสูตรชุดอาหารคามาคูระโกะเซ็น

มีรายละเอียดตั้งแต่ชนิดของเกลือไปจนถึงวิธีการทำน้ำชุบใส ในส่วนของปลาโอแห้งเขียนว่า ‘ฮงคาละบุชิ ของร้านคัตสึโอะโตะ’ บรรทัดต่อมาเป็นที่อยู่ติดต่อร้านค้า หลังจากที่ร้านคัตสึโอะโตะปิดตัวไป เขาคงสั่งปลาโอแห้งจากร้านค้าโดยตรง และหลังจากที่ผมกลับมาเปิดร้าน คุณลุงก็กลับมาซื้อปลาโอแห้งของที่คัตสึโอะโตะอีกครั้ง

“...ชุดอาหารคามาคูระโกะเซ็น แม่กับพ่อช่วยกันคิดใช่ไหม”

“...อืม”

คำตอบของคุณยาสุโอะทำให้คุณโมนามิน้ำตาคลอ

“ดูนี่สิครับ”

ผมหยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมาแล้วเปิดหน้าจอ

‘ฉันเป็นลูกค้าประจำค่ะ ครั้งนี้ก็รู้สึกได้ถึงความใส่ใจเล็กๆ น้อยๆ และการต้อนรับที่อบอุ่นเหมือนเดิม อาหารอร่อยเหมือนเดิมไม่เปลี่ยน โดยเฉพาะน้ำชุบใสที่เหาะเกลือหิมาลงไปเล็กน้อย อร่อยที่สุดเลยคะ’

“...นี่มัน”

“คนนี่เขียนรีวิไว้หลายครั้ง ทุกครั้งก็ชมว่าอร่อยเหมือนเดิมครับ”

“หมายความว่ายังไง”

“ที่นี้ใช้เกลือชนิดไหนในอาหารเข้า ไม่เคยเขียนไว้ที่ไหนเลยใช่ไหมครับ แต่คนคนนั้นก็รู้”

คุณโมนามิสะดุ้ง

“...หรือว่าเป็นแม่”

“คุณนายคงยอมให้ใครว่าร้ายที่นี้ไม่ได้เลยปลอมตัวเป็นลูกค้าประจำมาเขียนรีวิเอง”

คุณยาสุโอะกัตรีมิฝีปากแน่น

“พ่อเป็นคนหัวแข็ง ถ้าฟังแม่ตั้งแต่แรกก็คงจะไม่เกิดเรื่องหรอก”

คุณโมนามิพูดอย่างเหนื่อยใจ คุณยาสุโอะก้มหน้าโดยไม่พูดอะไร

“คุณลุง ควรไปโรงพยาบาลนะครับ”

“ก็ได้...”

จากนั้น คุณโมนามิกิพาคุณยาสุโอะไปตรวจที่โรงพยาบาล

“ยาย พวกแมวหายไปไหนหมดเธอ”

หลังจากเรื่องของสึบากิโซคลี่คลายลง แต่เรื่องที่เด็กประถมบอกว่าแมวที่อยู่หลังร้านคัตสึโอะโดหายไปยังคงค้างคาใจ บรรดาแมวหายไปไหนกันนะ

ยายเห็นท่าทางของผม แล้วยิ้ม

“สงสัยละสิ”

“...อืม”

“ถ้าฉัน ลอง ‘นั่น’ ไหมละ”

“นั่น ไหนเธอ”

พอผมถาม ยายก็ค่อยๆ ลุกขึ้น

“ตามมา” ยายพูดแล้วเดินออกไปบนถนนยามราตรี

ผมเดินตามหลังยายไปตามถนนสายเก่าแก่ของเมืองคามาคูระ เมื่อพ้นทางเดินปูหินที่เจียบสงบได้แสงจันทร์ไป ก็ถึงบริเวณข้างศาลเจ้าหลังเล็ก ตรงนั้นมีแมวนั่งพักผ่อนกันอยู่หลายตัว

“ไอ้โฮ แมวเต็มเลย...”

ผมตะลึง นี้นะเธอ การประชุมของแมวที่เขาว่ากัน

“ดูให้ดีสิ”

ผมมองไปตามที่ยายพยักพยิต แมวหลายตัวทำท่าสนใจยาย แต่ไม่มีทีท่าว่าจะเดินเข้ามาหา แมวตัวหนึ่งที่อยู่ห่างจากกลุ่มเล็กน้อยจ้องเรา

ตาไม่กะพริบ ขนของมันสั้นสีออกเทา นั่งอยู่ห่างจากแมวดัวอื่น ท่าทางสงบนิ่ง
“วานเจ้าตัวนั้นแล้วกัน”

ยายพิมพ์

“ว่าแต่ จะทำอะไรเธอ”

ยายตบถุงผ้าใบเล็กที่ห้อยคอไว้เบาๆ ถุงผ้า่นั้นเป็นสีน้ำตาลไหม้
ลายทาง ถลอกปอกเปิกทั้งใบ แผลกแต่ลายปกรูปดอกบัวเท่านั้นที่สีไม่ซีด
ยายยึดอกอย่างภูมิไจรวาจจะบอกว่า “ใช้นี่สิ”

...ถุงนั้น ผมสงสัยมานานแล้ว แต่เพิ่งได้สัมผัสมันเป็นครั้งแรก
ผมยื่นมือไปซำๆ แล้วเปิดปากถุง ในนั้นอัดแน่นไปด้วยริ้วปลาโอแห้ง

“วันนี้จะสอนวิธีดมแมว”

“...ดมแมว”

“มันเป็นพิธีกรรมเพื่อยืมความทรงจำจากแมวไงล่ะ”

“ยืมความทรงจำหรือ... หมายความว่าไง”

“แมวน่ะ เห็นอะไรหลายๆ อย่างที่มนุษย์ไม่สังเกต แต่ไม่มีวิธีบอก
ดังนั้นต้องขอยืมพลังจากแมว ขอแบ่งความทรงจำนั้นมาได้นิดหน่อย”

สีหน้าของยายจริงจังมาก

“เอาให้แมวลี ใส่ความรู้สึก ‘อยากให้อะไร’ ลงไป แล้วยื่นให้ ถ้าแมวกิน
ก็ค่อยๆ อุ้มแมวจนขึ้นมา เอามาวางบนตัก”

ผมเทถุงเบาๆ ปลาโอแห้งหล่นลงบนอุ้งมือ มันนุ่มนวล กลิ่นเข้มข้น
หอมโชย

“จากนั้น--สบตาแมว อย่ากะพริบตาเลยเชียวล่ะ บอกแม่ว่า ‘ไม่มี
เจตนาร้าย’ ถ้าแมวเข้าใจก็เอาหน้าซุกลงไปที่พุง เวลาสูดลมหายใจ ต้องนุ่มนวล
เหมือนรับรู้ถึงความน่าทะนุถนอม นี่แหละ วิธีดมแมวที่ถูกต้อง”

ผมเงิบไปพักหนึ่ง มองปลาโอแห้งในมือ มันใช้ดึงความทรงจำของแมว
ได้ด้วยหรือ---ผมเงยหน้าขึ้น มองหน้ายายด้วยความสงสัย

“...มันได้ผลจริงหรือ”

“อีม มันไม่ใช่เรื่องของเหตุผล แต่อยู่ที่ความรู้สึก เอาเป็นว่า ลองทำดูก่อน”

น้ำเสียงของยายให้ความรู้สึกประหลาดที่ผมไม่อาจปฏิเสธได้
ผมწყံຍໆ ຍື່ນມືທີ່ມີປລາໂອແຫ່ງອອກໄປ ແລ້ວຮ້ອງເຮິກແມວ

“ເອ້ ມານີ້ມາ”

ແມວທຳເໝືອນໄມ້ໄດ້ຍິນ ມັນມອງພມແຕ່ໄມ້ຂັບ

“ເອ້ ມາທາງນີ້”

ພມຫຍັບປລາໂອແຫ່ງຂຶ້ນມາ ຂັບເຂົ້າໄກ້ແມວ ແຕ່ພວກມັນໄມ້ມອງ

“ທຳແບບນັ້ນໄດ້ຍັງໄລ່”

ຍາຍເດີນໄປຫາແມວດ້ວຍທຳທີ່ເໝືອນຂັດໃຈ ແລ້ວຍື່ນເນົ່າເຂົ້າໄປໄກ້
ພ້ຽມທຳປາກໝູບໝູບເໝືອນພູຕອະໄກບາງອຳຍາງ

ແມວທັນມາມອງພມແວບເໜື່ງ ແລ້ວຮ້ອຍໆ ເດີນລະຈາກຍາຍໄປ ມັນເດີນຕຽງ
ມາທາງພມ ທຳຈຸມກູດພູດພູດເໝືອນກຳລັງຮະວັງຕົວແຕ່ກໍ່ເດີນມາຕາມກຸ່ນປລາ
ພມໄມ້ຮູ້ວ່າຍາຍພູຕອະໄກກັບແມວ ແຕ່ປູກິຣິຣາຂອງມັນຕ່າງຈາກຕອນແຮກ

“ລອງອຸ້ມັນຂຶ້ນມາສີ”

ພມສອດມືເຂົ້າໄຕ້ທ້ອງຂອງມັນແລ້ວອຸ້ມຂຶ້ນ ເຈົ້າແມວຕົວເບົາໄມ້ດິນແມ້ແຕ່ນິດ
ມັນໄຕ້ລຸ່ມມານັ່ງບນດັກຂອງພມອຳຍາງວ່າງຍາຍ

“ເອາລະ ລອງຂອໃຫ້ຮ້ອຍສີ”

“ເອີ້ມ ຂອໂທຮະ ຂອດຶງຄວາມທຽງຈຳຈາກເຮອນ່ອຍໄດ້ໄໝ”

ພມພູດພລາງລູບລຸ່ງແມວ ແຕ່ມັນໄມ້ຍັກຕອບ

“ເຈົ້າໄມ້ເຄຍຕມແມວໃຊ້ໄໝ”

“ອີ້ມ ຍັງໄມ້ເຄຍເລຍ”

ຍາຍຄອນໃຈດ້ວຍຄວາມຮະອາ

“ພິ່ງະ ດ້ອມອງເນົ່າຕອນຂອ ຈຸດສຳຄັຽຕຽງນີ້ຄື ‘ຄິດຕັ້ຄິສ’ ”

“ຄິດຕັ້ຄິສອະໄກະ”

“ກະພຣິບຕາໃຫ້ກັນໄລ່”

“มันจำเป็นด้วยเหรอ”

“การสร้างควมไว้วางใจ เริ่มจากการบอกอีกฝ่ายให้รู้ว่าไม่มีเจตนาร้าย
คนเราก็เหมือนกันไม่ใช่หรอ”

ผมเข้าใจ แล้วลองกะพริบตาเร็วๆ ครั้งหนึ่ง ผมค่อยๆ สบตาแมว
เจ้าแมวจ้องผมอยู่แวบหนึ่ง ก่อนจะหลับตาลงซ้ำๆ

(...เข้าใจแล้วมั้ง)

แมวค่อยๆ ลืมตาขึ้น ผมกะพริบตาอีกครั้ง แมวก็กะพริบตาตอบ
อีกครั้ง ยายพยักหน้าพึงพอใจ

“เอาละ เตรียมพร้อมแล้ว ค่อยๆ เอาหน้าซุกลงไปในพุงนะ”

“เอ๊ แมวจะไม่ว่าหรอ”

“เชื่อใจแมวเถอะนะ”

ผมค่อยๆ ดึงแมวเข้ามาใกล้ๆ ขนนุ่มนิ่มของมันทำให้แก้มของผมจี้จี้
พุงแมวทั้งอุ่นทั้งนุ่ม แล้วผมก็สูดหายใจซ้ำๆ

อา... สบายดีจัง กลิ่นเหมือนผ้าห่มที่เพิ่งตากแดดมาใหม่ๆ แต่ปน
กลิ่นดินเล็กน้อย ให้ความรู้สึกอบอุ่นและสบายใจ

ความคิดของผมล่องลอยออกไป ทันใดนั่น ภาพในสายตาก็พลัน
บิดเบี้ยว ไม่ได้ยินเสียงรอบข้าง โลกทั้งใบถูกปกคลุมด้วยหมอกบางๆ

สิ่งที่เห็นเบื้องหน้า คือสถานที่คล้ายโกดัง ระดับสายตาของผม
อยู่เรียบพื้น ภาพที่เห็นส่วนใหญ่จึงเป็นพื้นดิน นี่คงเป็นมุมมองจากสายตาแมว
ผมค่อยๆ เงยหน้าขึ้น ท่ามกลางภาพที่ดูแปลกไปนั้น ผมมองเห็นรถบรรทุก
สีรถดูขมุกขมัว อ่านตัวอักษรที่เขียนไว้ไม่ออก แต่ผมคิดว่าน่าจะเป็นรถของ
บริษัทคู่ค้าที่มาส่งของให้ร้านอยู่เป็นประจำ

บรรดาคนส่งของกำลังยกถุงเข้ามา เขาหยิบปลาโอแห้งจากในถุง
ออกมาแล้วหักเป็นชิ้นๆ จากนั้นก็ย้ายมันไปไว้อีกถุงหนึ่ง

ถุงที่ถูกปนของเข้ามา คือถุงที่ส่งมายังร้านของผมเป็นประจำ มีตรา
ยี่ห้อดูเก่าและชินตา ผมมั่นใจว่าไม่ผิดแน่

ข้างถุงมีชิ้นปลาโอแห้งก้อนเล็กๆ รูปร่างไม่เท่ากันตกอยู่หลายชิ้น ด้านหนึ่งมีถุงอีกใบที่ยังไม่ถูกเปิดออก มีปลาโอแห้งขนาดใหญ่ สวยสมบูรณ์ และเรียงไว้อย่างเป็นระเบียบ

คนส่งของพวกนั้นหยิบปลาโอแห้งชิ้นเล็กๆ ใสลงใน ‘ถุงของร้านเรา’ ปากของพวกเขายับอยู่ตลอด “---ไม่ได้...” “---ไม่ต้อง...” “พอดี---” ผมฟังไม่ออกว่าพูดว่าจะไร แต่บรรยากาศรอบตัวดูตึงเครียดพิลึก พอตูไปสັกพัก ผมก็เห็นตัวเองออกมารับถุง และพยักหน้าพอใจ ตอนนั้น ชายคนหนึ่งยิ้มให้ แต่รอยยิ้มนั้นดูแข็งกว่าปกติจนบอกไม่ถูก ผมรู้สึกเย็นวาบขึ้นมาในอก

ภาพเริ่มสั่นไหว แล้วโลกทั้งใบก็กลับสู่ความเป็นจริง ผมลืมตาขึ้น รู้สึกที่หางตายังพรัมวอยอยู่ แล้วภาพที่เห็นตรงหน้าก็ค่อยๆ ปรากฏชัด แมวตัวเดิมนั่งจ้องผมนิ่ง

“...เห็นหรือยังล่ะ”

ยายเอ่ยถามด้วยเสียงเรียบ ผมยังหายใจไม่ทันปกติ แต่ก็ค่อยๆ อ้าปากพูด

“...แมวตัวนี้ เป็นของร้านคู้ค้ำเฮรอ”

รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ของคู้ค้ำนั้นคืออะไร บรรดาแมวที่หายไป... หน้าตาชื่อๆ ของผม... อาหารเข้าที่สีบากิโซ... สมุดบันทึกของร้านคัตสึโอะโดที่ผมได้รับ...

ผมพิมพ์และสลัปดาห์หนึ่งชิ้นส่วนภาพปริศนานั้นไปมา ยายหรีตามอง “รู้อะไรขึ้นมาบ้างหรือยัง”

“ยังเลย... แต่สิ่งที่ผมเห็น มันดูไม่น่าไว้วางใจ”

ยายไม่พูดอะไร เพียงพยักหน้าช้าๆ ผมกำหมัดแน่น

---อย่าบอกนะว่า โดนเปลี่ยนของ

“ปลาโอแห้งของร้านคัตสึโอะโด ไม่เหมือนเดิมตั้งแต่ผมกลับมา รับช่วงต่อ... นั่นก็---”

พอพูดออกมา ผมก็หนาวสั่นหลังวาบ

แนะนำนักเขียน

ยูกิ ชุน

เกิดเมื่อวันที่ 22 กันยายน ค.ศ. 1980 ใน ค.ศ. 2013 เธอได้รับรางวัล “นวนิยายสืบสวนหน้าใหม่” (小説推理新人賞) ครั้งที่ 35 กับผลงาน “スマートクロニクル” (Smart Chronicle) และเปิดตัวในฐานะนักเขียนอย่างเป็นทางการในปี ค.ศ. 2014 ด้วยผลงาน “สมาโดโร” (Smadoro) ซึ่งต่อมาได้รับการตีพิมพ์เป็นเล่มในชื่อ “สมาร์ท泥棒” (Smart Thief)

ปัจจุบันมีผลงานที่น่าสนใจมากมาย อาทิ “仮面家族” (Imaginary Family) “ご褒美にはボンボンショコラ” (Gohobiniwa Bonbonchocora) รวมถึงผลงานล่าสุดอย่าง “猫吸い探偵 鎌倉かつお節店の覗き猫” หรือในชื่อภาษาไทย “ความทรงจำของแมวสอดแนมแห่งคามาคูระ”

ปัจจุบัน ยูกิ ชุน ประกอบอาชีพเป็นอาจารย์ในสถาบันอาชีวศึกษา และเป็นพิธีกรในรายการ FM 八女 “悠木シュンのポケットに勇気を” ซึ่งออกอากาศทุกวันอังคารที่ 3 ของเดือน เวลา 15.00 น.

แนะนำนักแปล

กิงดาว ไตรยสุนันท์ นักแปลอิสระที่หลงใหลในการอ่านหนังสือตั้งแต่วัยเด็ก โดยเฉพาะนิยายแปลภาษาญี่ปุ่น ด้วยความชื่นชมในฝีมือของนักแปลชั้นครู จึงใฝ่ฝันว่าสักวันจะสามารถถ่ายทอด “อารมณ์ของประโยค” ให้ได้ใกล้เคียงกับต้นฉบับมากที่สุด จบการศึกษาระดับปริญญาโทจากคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และเริ่มงานแปลหนังสือแนวฮาวทูที่เสนอให้สำนักพิมพ์ในช่วงฝึกงานที่ญี่ปุ่น ก่อนจะค้นพบว่าสิ่งที่ชอบที่สุดไม่ใช่แค่การอ่าน แต่คือการ “อยู่กับคำ” และทำให้เรื่องราวในอีกภาษาหนึ่งมีชีวิตในภาษาไทย

มีประสบการณ์แปลนิยายหลากหลายแนว ไม่ว่าจะเป็นแนวจิตวิทยา สืบสวน ดราม่าครอบครัว ไปจนถึงแนวสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เน้นการคงโทนและจังหวะทางอารมณ์ของต้นฉบับโดยไม่เร่งรีบเกินไปหรือแต่งเติมจนหลุดจากต้นฉบับ สนุกกับการถอดเสียงความคิดตัวละคร สร้างน้ำเสียงที่แตกต่างให้แต่ละคน และชอบที่สุดเมื่องานแปลทำให้ผู้อ่านรู้สึกได้แบบเดียวกับผู้เขียน โดยเชื่อว่า การแปลนิยายไม่ใช่เพียงการถอดถ้อยคำ แต่คือการเปิดเส้นทางให้เรื่องหนึ่งเรื่องสามารถเข้าถึงใจคนที่อยู่ต่างภาษา ต่างวัฒนธรรม ได้อย่างเที่ยงตรงและจริงใจ

ผลงานกับสำนักพิมพ์ไต้ฝุ่นที่ผ่านมา

“แฟ้มปริศนาลับแพทยฝึกหัด” เขียนโดย มิโกโตะ ชิเน็น

“เสฟติดฆาตกรรม” เขียนโดย คุซึกิ ริอู

“เสฟติดทารุณกรรม” เขียนโดย คุซึกิ ริอู

“ปริศนาสายเลือดต้องห้าม” เขียนโดย ยามาจึ มิโอะ

“ความทรงจำของแมวสอดแนมแห่งคามาคูระ” เขียนโดย ยูกิ ซุน

ความทรงจำของแมวสอดแนมแห่งคามาคูระ

猫吸い探偵 鎌倉かつお節店の覗き猫

ยูกิ ซุน เขียน

กิงดาว ไตรยสุนันท์ แปล

NEKO SUI TANTEI KAMAKURA KATSUOBUSHI TEN NO NOZOKI NEKO

by Shun Yuuki

Copyright © 2025 by Shun Yuuki

Original Japanese edition published by TAKARAJIMASHA, Inc.

Thai translation rights arranged with TAKARAJIMASHA, Inc. through Lanka Creative Partners co., Ltd., Japan.

Thai translation rights © 2026 by Book Time Co., Ltd

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2569

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น

ISBN 978-616-14-0753-7

ยูกิ, ซุน.

ความทรงจำของแมวสอดแนมแห่งคามาคูระ-- กรุงเทพฯ : บூค ไทม์, 2569.

208 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. กิงดาว ไตรยสุนันท์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0753-7

เจ้าสำนักไต้ฝุ่น

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

แบบปก/เนื้อใน

พิสูจน์อักษร

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายบริหารงานพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

อสิณ เฉลิมชัยกิจ

ลัดตรา วรสูมาวงษ์ นิเวชะระ

วรุตม์ ทองเชื้อ

ประยูร หงษธร

ปาริฉัตร กาฬภัคดี ภูสุรี ภูมัญญ์

ฉัตรสุดา ประเสริฐสุข รุ่งฤทัย ศรีสุข

ศุภณี ศรีมันจู ภาคพร ศรีภาพันท์ แพรวา เปี่ยมยา

ปณิตา จำนงค์โชค

อัคคณัฐ ชูมนุม

มนัญชยา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณา

บริษัท บூค ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด

เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์: 0 2415 2621 0 2415 6507

เพิ่มพูน
ประสบการณ์อ่าน
ทุกสัปดาห์
www.greenread.com

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

ณ เมืองเก่าคามาคูระที่เวลาเดินอ้อยสร้อย...

ริน ชายหนุ่มผู้หอบความฝันแตกสลาย กลับมาเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่ร้านปลาโอแห่งของคุณยาย ขณะเขาฝึกฝนเคียวน้ำซุบให้กลมกล่อม “อร้อยสุดยอด” สัมกับชื่อเสียงของร้าน เขาพบว่าตัวเองกลายเป็นนักสืบจำเป็น เพื่อเยียวยาบาดแผลใจผู้คนในชุมชน

โดยมี 5 เจ้าเหมียว สโมกกี, แพตช์, เจ้าล่า, ดั่งโงะ และหน้ากาก เป็นผู้ช่วยคนสำคัญ ผ่าน “พิธีกรรมดมแมว” อันแสนอัศจรรย์

เพียงแค่ป้อนปลาโอแห้งให้ผู้ช่วยขนฟู จากนั้นอ้อมขึ้นมาแล้วซุกหน้าลงบนพุงนุ่มๆ สูดกลิ่นอันอ่อนวล รินจะได้ย้อนดูภาพความทรงจำในอดีตของเจ้าแมวตัวนั้น

นวนิยาย Cozy Mystery ปริศนา 5 คดี ที่ไม่มีคนร้าย มีแต่คนที่เจ็บปวด ไม่มีการจับกุม มีแต่การให้อภัย และทุกคำตอบที่รินค้นพบล้วนพาเขาเข้าใจความจริงของตัวเองมากขึ้นทีละนิด

โดย ยูกิ ซุน นักเขียนผู้พิสูจน์ให้เห็นว่า ปริศนาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคือหัวใจของมนุษย์ที่รอการทำความเข้าใจ

